

Kako plačati tujcu

OBDAVČENJE TUJIH POSLOVODNIH DELAVCEV, KI DELAJO V SLOVENSkih GOSPODARSKIH DRUŽBAH

Storitev poslovođenja v Sloveniji nudijo domače kot tudi tuje pravne osebe. Predvsem pri zadnjih izvajajo te storitve tuje fizične osebe, ki jih tuja podjetja kot njihovi delodajalci napotijo na delo v Slovenijo. Namen tega prispevka je predstaviti delovno pravni in davčni vidik opravljenega dela in prejetega plačila za storitve poslovođenja, ki jih v Sloveniji izvajajo tuje fizične osebe.

NADA DROBNIČ

Zadnje čase smo v dnevnem tisku brali o nasprotujočih si stališčih davčne uprave in davčnih strokovnjakov v zvezi z obdavčenjem prejemkov fizičnih oseb, ki opravljajo storitve poslovođenja na osnovi pogodbe o poslovođenju, ki je sklenjena med dvema pravnima osebama. Fizične osebe, izvajalci storitev poslovođenja, so zaposleni v pravni osebi (izvajalki storitev), kjer za svoje delo prejema plačo, dejansko pa izvajajo storitve poslovođenja v pravni osebi (naročnici storitev). Poslovni odnos je med pogodbenicama zasnovan na veljavni pogodbi, izstavljenem računu za storitve poslovođenja s

strani pravne osebe (izvajalke storitev) ter opravljenem plačilu naročnika storitev pravni osebi (izvajalki storitev).

Davčna uprava opredeljuje plačila za storitve poslovođenja kot prejemke fizičnih oseb, to je poslovođij, od izplačevalcev pa zahteva, da ob plačilu od neto plačil obračunajo davek od osebnih prejemkov in prispevke. Za ta namen morajo izplačevalci opravljeno neto plačilo obrutiti, kar storitve poslovođenja za naročnika le-teh bistveno podraži, sočasno pa povzroči dvakratno obdavčenje prejemkov fizičnih oseb. Davčna uprava meni, da mora naročnik storitev pred nakazilom prejemkov pravni osebi, pri kateri je poslovođja v delov-

nem razmerju, od prejemkov fizične osebe obračunati in plačati ustrežni davek in prispevke. Razlog za navedeno mnenje davčne uprave najdemo v naslednjih trditvah davčne uprave:

- ni dopustno, da se plačilo, ki pripada poslovođjem za delo na podlagi posebne pogodbe med dvema pravnima osebama, namesto fizični osebi izplača direktno pravni osebi. Ker so poslovođje lahko le fizične osebe, se plačila za storitve poslovođenja štejejo za izplačila fizičnim osebama;
- domneva se, da so poslovođje svoje prejemke odstopile tretjim, to je svojim delodajalcem, še pred njihovim prejemom (1);
- v skladu z določili 130. člena ZdavP mora izplačevallec osebnega prejemka obračunati in plačati davčno obveznost namesto zavezanca (2).

Za pravno kvalifikacijo davčne uprave ne najdemo pravne podlage v veljavni zakonodaji. Takšna pravna kvalifikacija bi bila dopustna le, če bi davčni ali drug zakon izrecno določal navedene pravne domneve.

Delovno pravna zakonodaja

Zakon o delovnih razmerjih (ZDR)

V 3. členu ZDR (UL RS, št. 42/02) najdemo določbo, da se za delavce, ki jih tuji delodajalci napotijo na delo v Republiko Slovenijo na podlagi pogodbe o zaposlitvi po tujem pravu, uporabljajo določbe ZDR, ki v 213. členu ureja delovno pravni položaj delavcev, napotenih na delo v Republiko Slovenijo. Napoteni tuji delavci lahko v

Republiki Sloveniji opravljajo začasno delo pod pogoji in v skladu s predpisi, ki urejajo delo in zaposlovanje tujih državljanov. Tuji delodajalci morajo napotenim delavcem v Republiko Slovenijo zagotoviti pravice po predpisih Republike Slovenije in določenih SKP, zlasti glede delovnega časa, odmorov in počitkov, nočnega dela, letnega dopusta, plače, varnosti in zdravja pri delu itd., če so te pravice za delavca ugodnejše od pravic, ki mu pripadajo po tujem pravu.

V skladu z določbo 16. čl. ZDR se v primeru spora o obstoju delovnega razmerja med delavcem in delodajalcem domneva, da delovno razmerje obstaja, če obstajajo elementi delovnega razmerja (delavec se prostovoljno vključi v organiziran delovni proces delodajalca in v njem za plačilo, osebno in nepretrgano opravlja delo po navodilih in pod nadzorom delodajalca).

Zakon o zaposlovanju in delu tujcev (ZZDT)

Temeljna sistemska ločnica, ki jo je prinesel ZZDT (UL RS, št. 66/00), je razlikovanje med zaposlovanjem in delom tujcev na območju Republike Slovenije. Medtem ko je zaposlovanje tujcev povezano s sklenitvijo delovnega razmerja delavca v okviru stalnih zaposlitvenih potreb posameznih delodajalcev in je neposredno pogojeno z vsakokratno ponudbo in povpraševanjem na trgu dela, je delo tujcev odraz časnih ali občasnih potreb po delovni prisotnosti tujcev v državi, ki po preteku vnaprej določenega časa državo zapustijo, če nimajo drugih zakonskih podlag, ki jim omogočajo pridobitev

Rubriko Davčne informacije pripravlja Združenje računovodskih servisov v sodelovanju z Davčnim inštitutom Maribor.

Informacije in dodatna pojasnila:

Romana Tomc Lampič

tel.: 01/58 98 314

e-mail: romana.tomc@gzs.si

dovoljenja za nadaljnje prebivanje v državi. Za potrebe izvajanja tega zakona so jasno opredeljeni nekateri pojmi, kot na primer tujec, delodajalec, delavec, sezonsko delo, delovni migrant, samozaposlena oseba, prepuščeni delavec, napoteni delavec, čezmejna storitev, poslovni obiskovalec, poslovodni delavec.

Peto poglavje zakona ureja izvajanje storitev z nameščenimi (napoteni) tujimi delavci, kar pomeni, da mora imeti tuja pravna oseba v Republiki Sloveniji registrirano organizacijsko obliko (hčerinsko podjetje ali podružnico), v katero namesti svoje delavce za izvedbo določenih nalog ali pogodbenih storitev. Med drugim so v zakonsko besedilo v skladu z Marakeškim sporazumom povzete določbe, ki omogočajo gibanje oseb znotraj družb.

Napoteni delavec je fizična oseba, ki je v delovnem razmerju pri tujem delodajalcu v času izvajanja pogodbene storitve na ozemlju Republike Slovenije in zanj delodajalec plačuje prispevke za socialno zavarovanje.

Gibanje oseb znotraj združb pa pomeni začasno premestitev fizične osebe, ki dela pri tuji pravni osebi z glavnim sedežem poslovanja izven Republike Slovenije, v organizacijsko enoto te pravne osebe, registrirano v Republiki Sloveniji.

V sklopu gibanja oseb znotraj družb lahko tuji delodajalec napoti v Republiko Slovenijo naslednje delavce:

- osebe, ki zasedajo vodilni položaj, pa niso vpisane v sodni register v Republiki Sloveniji,
- osebe, ki delajo pri pravni osebi in imajo posebna znanja, ki so bistvena za opravljanje storitev družbe, raziskovalno opremo, metode ali upravljanje.

Oseba ima visoke kvalifikacije, ki se nanašajo na vrsto dela ali poklica, ki zahteva specifična znanja, vključno s članstvom v strokovnih združenjih.

Uprava tuje družbe določi čas napotitve v aktu o imenovanju in napotitvi delavca. Dovoljenje za delo se praviloma izda za eno leto, z možnostjo podaljšanja za čas, določen z bilateralno konvencijo o socialni varnosti.

Delo tujih poslovodnih delavcev je urejeno v 22. čl. ZZDT, ki določa, da lahko tujci, ki jim je v skladu z ZGD ali drugimi zakoni, ki urejajo gospodarske družbe, omogočeno vodenje poslov pri posamezni družbi, podružnici itd., opravljajo poslovodno funkcijo na podlagi delovnega dovoljenja. Vrsta delovnega dovoljenja, ki se izda tujemu poslovodnemu delavcu, se razlikuje glede na to:

- ali gre za pogodbeni odnos med tujim poslovodnim delavcem in družbo, podružnico ali drugo organizacijo ali
- za upravičenja, ki izhajajo iz ustanovitelskih pravic.

Za vzpostavitev razmerja med družbo in poslovodno osebo je konstitutivnega pomena akt o imenovanju. Funkcija, na katero je določena oseba imenovana, opredeljuje obseg pravic, obveznosti in odgovornosti v skladu z zakonskimi določbami in avtonomnimi odločitvami in akti organov družbe, druge pravice in obveznosti pa so lahko predmet individualnih pogodb med družbo in poslovodno osebo.

Če tujec opravlja poslovodno funkcijo na podlagi pogodbenega razmerja z družbo, se izda dovoljenje za delo na vlogo delodajalca za čas trajanja mandata. Pogodbeno razmerje se lahko uredi s pogodbo o delu, ki jo določa 259. čl.

ZGD ter 619. do 648. čl. OZ, ali pa s pogodbo o zaposlitvi. Tujec se torej z družbo lahko dogovori o pogojih opravljanja svojega dela, ne da bi sklenil pogodbo o zaposlitvi z družbo v Republiki Sloveniji. V praksi v večini primerov tuji poslovodni delavci ostanejo v delovnem razmerju pri tuji pravni osebi (matični družbi), ki ima v Sloveniji registrirano organizacijsko enoto

Pogodba o poslovanju, sklenjena med matično družbo v tujini (izvajalka storitev poslovanja) in hčerinsko družbo v Sloveniji (naročnica storitev)

Stališče davčne uprave, da z davčnega in korporacijskega zornega kota ni dopustno, da se plačilo, ki pripada članu uprave na podlagi posebne pogodbe, izplača pravni osebi, oziroma je tako izplačilo možno šele po tem, ko so od prejemkov fizičnim osebam odvedeni ustrezni davki in prispevki, je razumljivo, saj iz določil ZGD izhaja, da je poslovodja lahko le neomejeno poslovno sposobna fizična oseba.⁽³⁾ Vendar je po drugi strani navedeno stališče povsem formalistično, saj temelji na principu oblike pred vsebino. V skladu z načelom materialne resnice, ki je eno od temeljnih načel davčnega postopka, moramo v davčnem postopku ugotoviti resnično dejansko stanje in v ta namen predložiti dokaze in ugotoviti vse pomembne okoliščine, ki so pomembne za odločanje. Zaradi izvedbe navedenega mora davčni organ v davčnem postopku ugotoviti dejansko naravo dela poslovodnega delavca. Ta zaradi dejstva, da je v delovnem razmerju s tujim delodajalcem, ki zaračunava

storitve poslovanja, ne more izvajati poslovodskih storitev samostojno in neodvisno, temveč jih izvaja v skladu z natančnimi navodili in pod strogim nadzorom tujega delodajalca. Ne glede na naziv pogodbe je njena vsebina v tem, da tuji delodajalec (izvajalec storitve) poskrbi za osebe, ki ima vodstvene, tehnično-tehnološke, finančne, marketinške in druge izkušnje, ki se zahtevajo za razvoj, normalno poslovanje ali sanacijo hčerinske družbe v Republiki Sloveniji.

V zvezi z izvajanjem storitev poslovanja, ki jih izvajajo tuje fizične osebe, temeljijo pa na sklenjeni pogodbi med dvema pravnima osebama, bi rada opozorila na dejstvo, da je davčna uprava spregledala pravno naravo teh pogodb kot pogodb z mednarodnim elementom, kjer gre za čezmejno izvajanje storitev tujih podjetij z napoteni delavci.

Ob tem velja opozoriti na določila vzorčnega sporazuma OECD ter komentarja k 16. členu, ki obravnava obdavčevanje plačil direktorjem. V komentarju navedenega člena najdemo obrazložitev, da se plačila direktorjem nanašajo na prejemke, ki jih prejema rezident države pogodbenice, bodisi fizična ali pravna oseba, na položaju člana upravnega odbora družbe, ki je rezident druge države pogodbenice. V mednarodni pravni in davčni praksi torej ni vprašanja ali dvoma o tem, ali se plačilo za storitve poslovanja lahko opravi med dvema pravnima osebama. Odgovor oziroma rešitev temelji na pogodbeno izraženi volji sodelujočih oseb.

Bolj bistveno vprašanje, ki bi po mojem mnenju morale zanimati davčne inšpektorje, je vprašanje ustreznosti določene cene storitev, ki se za poslovanje plačujejo tuji

pravni osebi. Za davčno presojo je bistveno, da sta obe družbi povezani osebi, in da morajo posli med povezanimi osebami biti opravljeni pod normalnimi tržnimi pogoji. Navedeno pomeni, da slovenska pravna oseba ne bi smela plačevati za prejeto storitev več, kot bi za enako storitev plačala nepovezani osebi, ki bi ji te storitve nudila v enakih ali podobnih okoliščinah.

Naslednje vprašanje, ki bi ga moral davčni organ rešiti, je, ali so storitve tujega poslovodnega delavca opravljene izključno v korist slovenske pravne osebe. Lahko se zgodi, da njegove storitve v prvi vrsti prispevajo k ustvarjanju prihodkov matičnega ali drugih povezanih podjetij v skupini, koristi slovenske pravne osebe pa so postranskega pomena.

S sprejemom novega zakona o davku od dohodkov pravnih oseb bo Slovenija sprejela tudi metode, ki jih OECD priporoča pri ugotavljanju transfernih cen med povezanimi osebami. Katera od navedenih metod bo najprimernejša za ugotavljanje višine davčno dopustnih stroškov poslovodnih storitev in ostalih storitev, ki jih bodo slovenskim davčnim zavezancem zaračunavala povezana podjetja iz skupine, iz predloga zakona še ni razvidno. Najbrž bo ob pomanjkanju ustreznih navodil zakonodajalca treba preučevati in uporabljati metode, kakršne se za tovrstne potrebe uporabljajo v drugih državah, ki metode za ugotavljanje transfernih cen uporabljajo že dalj časa.

Davčni status tuje fizične osebe, ki izvaja storitve poslovodenja

Peti odstavek 15. člena Zakona o dohodnini (4) določa, da je fizična oseba, ki ni rezident Republike Slovenije,

zavezanec za davek od osebnih prejemkov v Republiki Sloveniji, če so ti prejemki doseženi z opravljanjem dela, storitev ali poslov na območju Republike Slovenije, oziroma, če so izplačani na območju Republike Slovenije.

V skladu z določili 131. člena ZdavP morajo zavezanci sami napovedati prejemke iz tujine. To posledično pomeni, da pravna oseba (prejemnica storitev poslovodenja) katero bremenijo stroški poslovodenja, ne nastopa v funkciji izplačevalke osebnih prejemkov in ji zato posledično ob plačilu storitve poslovodenja ni treba obračunati davka po odbitku. Ugotovitev davčne uprave, da stroški poslovodnih delavcev bremenijo pravno osebo (prejemnico teh storitev), ne more biti edina in izključna pravna podlaga za opredelitev le-te kot izplačevalke osebnih prejemkov fizičnim osebam.

Prav tako se sklicevanje davčne uprave na domnevo iz tretjega odstavka 114. člena ZDavP, da se prejemek šteje za izplačanega tudi v primeru, ko ga upravičenec pred prejemom odstopi tretjim osebam ali za druge namene, ne more uporabiti v obravnavanih primerih, ker člani uprave niso niti dejansko in tudi ne pravno mogli odstopiti prejemka tretji osebi. Dejansko stanje medsebojnih razmerij med tujo poslovodno osebo in tujo pravno osebo (tujim delodajalcem), med tujo poslovodno osebo in slovensko pravno osebo (prejemnico storitev poslovodenja) ter med obema pravnima osebama kaže, da tuja poslovodna oseba prejema plačo v tujini za opravljeno delo v Republiki Sloveniji. Tuja poslovodna oseba je na osnovi določil Zakona o dohodnini(5) ter določil sporazumov o izogibanju dvojnega obdavčevanja, davčni zavezanec za

davek od osebnih prejemkov v Republiki Sloveniji. Dolžnost tuje fizične osebe je, da sama napove svoje osebne prejemke iz tujine, če se nanašajo na delo, ki je bilo opravljeno v Sloveniji. Tuje fizične osebe napovejo osebne prejemke, ki jih prejmejo v tujini (plačo iz tujine), pri pristojnih davčnih uradih v Republiki Sloveniji ter na osnovi odločbe o odmeri dohodnine tudi plačajo svojo davčno obveznost v Republiki Sloveniji. Zaradi navedenega je pravno nedopustna naložitev davčne obveznosti tudi pravni osebi v Republiki Sloveniji, ki ni izplačevalka osebnih prejemkov in se ji takšen davčni status ne more določiti z uporabo domneve, da je izplačevalka osebnih prejemkov, katere je upravičenec še pred prejemom odstopil v korist tretjih oseb. (6) Pojmu upravičenca do osebnega prejemka iz tretjega odstavka 114. čl. ZdavP je obligacijsko pravno ustrezen pojem upnika. V pogodbah o izvajanju storitev poslovodenja je kot upnik določena tuja pravna oseba, ki navedene storitve opravlja v Sloveniji s pomočjo napotnih delavcev, to je tujih fizičnih oseb, ki so pri njej zaposlene, in ne tuja fizična oseba, dolžnik pa je slovenska pravna oseba, ki je navedene storitve naročila. Napoteni delavci nimajo nobene pravne podlage (kakršnokoli pogodbe), iz katere bi izhajala njihova terjatev do pravne osebe (naročnika storitev), da bi jo kot upravičenci do osebnega prejemka lahko pogodbeno prenesli na tretjo osebo (tujo pravno osebo-izvajalko storitev). Dejansko imajo le terjatve do tujega delodajalca iz naslova plačila za opravljeno delo po pogodbah o zaposlitvi, sklenjenih s tujimi družbami, katerih pa niso nikomur odstopili.

Zato je pravno nedopustno,

da bi bil nerezident na podlagi ene vrste prejema (plača iz delovnega razmerja iz tujine) v Republiki Sloveniji obdavčen dvakrat. Na podlagi odločbe o odmeri dohodnine je tovrstni prejemek obdavčen kot plača in drugi prejemki iz tujine, na podlagi ugotovitev davčne uprave pa naj bi se tovrstni prejemek opredelil in obdavčil še enkrat, in sicer kot prejemek na podlagi imenovanja opravljanja funkcije poslovodje.

Namesto zaključka

Opredelitev delovno pravnega in davčnega statusa tujega poslovodnega delavca je kompleksna naloga. Upoštevati je treba najmanj rešitve veljavne zakonodaje na področju zaposlovanja in dela, statusnega ter davčnega prava, vključno s pravili davčnega in upravnega postopka.

Fizična oseba (tako nerezident kot rezident) je lahko zaposlena pri enem ali več delodajalcih (v teh primerih je delovno razmerje sklenjeno za krajši delovni čas od polnega). Delodajalec obračunava in izplačuje plačo (vključno s socialnimi prispevki in davki od plače) v skladu z zakonodajo države, v kateri ima delodajalec svoj sedež. Če je tuja poslovodna oseba v delovnem razmerju s tujim delodajalcem

in njeno delovanje v slovenski pravni osebi nima elementov delovnega razmerja, ni mogoče šteti, da je tuji poslovodni delavec v delovnem razmerju v slovenski pravni osebi, ne glede na dejstvo, da le-ta zagotovi finančni vir za izplačilo njegove plače v tujini (preko plačila storitev tuji pravni osebi, katere glavino predstavlja strošek plače tujega poslovodnega delavca, ki jo leta prejme od tujega delodajalca v tujini). Tuji poslovodni delavci želijo ostati v delovnem razmerju v tujini, ker so tam središča njihovih vitalnih interesov (stalno prebivališče, družina, premoženje), tam plačujejo socialne prispevke in se po prenehanju bivanja v Sloveniji tudi želijo vrniti v tujino in tam nadaljevati s svojim delom in prebivanjem ter se tudi upokojiti. Zato niso zainteresirani, da sklenejo delovno razmerje s slovenskim delodajalcem in plačujejo v Republiki Sloveniji socialne prispevke, od katerih ne bodo imeli nobenih koristi.

Ne glede na dejstvo, da prejema plačo v tujini, so tuji poslovodni delavci, ki opravljajo delo na območju Republike Slovenije na podlagi nesamostojnih osebnih storitev ali prejema plačila za svojo funkcijo, zavezanici za davek od osebnih prejemkov ali zavezanici za dohodnino v Republiki Sloveniji, če ni s sporazumom o izogibanju dvojnemu obdavčevanju drugače določeno. Za plačilo davkov od osebnih prejemkov velja osebna odgovornost fizičnih oseb, ki te prejemke prejema, saj jih morajo prijaviti davčnim oblastem v roku 7 dni po prejemu, če njihov izplačevalec ni pravna oseba s sedežem v Republiki Sloveniji. Plačani davki od osebnih prejemkov v Republiki Sloveniji se na osnovi sporazumov o izogiban-

ju dvojnega obdavčevanja upoštevajo v državi njihovega rezidentstva, tako da ne prihaja do dvakratne obdavčitve istih osebnih prejemkov (če sporazum z določeno državo obstaja).

Pravne osebe v Republiki Sloveniji, katere bremenijo stroški storitev tujih poslovodnih delavcev, v nobenem primeru ne morejo biti okvalificirane kot delodajalke, niti ne kot izplačevalke osebnih prejemkov, zato jim tudi ni treba obračunati in plačati socialnih prispevkov in davkov od osebnih prejemkov, kot to velja v primeru njihovih delavcev.

Prekvalifikacija vsebine določenega poslovnega odnosa, izključno z enostransko namero ravnanja v korist javnega interesa in doseganja proračunskih prihodkov, je pravno nedopustna in pomeni kršitev načela zakonitosti. Temeljna predpostavka izvajanja javnih pooblastil, določenih za davčni organ kot posebne vrste upravni organ pri uporabi zakonskih določil, je namreč prepoved ekstenzivne razlage predpisov. To pomeni, da je konkretna določila zakona dopustno uporabiti le v okviru zakonskega stana (zakonska dispozicija), ki jo ta vsebuje, in nič več ali manj. Kakršnakoli razširitev zakonskega stana predstavlja nedopustno uporabo materialnega zakona oziroma pravni konstrukt. Takšna je tudi sodna praksa Upravnega sodišča Republike Slovenije, ki je v številnih sodbah poudarilo, da je davčni predpis mogoče uporabiti le tako, kot je zapisan, torej z jasno opredelitvijo zakonske rešitve določenega davčnega vprašanja, in v obsegu, predvidenem s konkretnimi določili v zakonu.

1 114. člena Zakona o davčnem postopku (UL RS, št. 18/96 do 105/03; v nadaljevanju: ZDavP) v tretjem odstavku določa, da se dohodek oz. prejemek šteje za izplačanega tudi v primeru, ko ga je upravičenec pred prejemom odstopil tretjim osebam ali za druge namene.

2 130. čl. ZDavP določa, da kadar je delodajalec oziroma izplačevalec osebnih prejemkov pravna oseba ali zasebnik, davek obračuna in plača izplačevalec teh prejemkov.

3 Zakon o gospodarskih družbah (UL RS, št. 30/93, 29/94, 82/94, 20/98, 32/98, 37/98, 84/98, 6/99, 54/99, 36/00, 45/01, 50/02 in 93/02) v prvem odstavku 449. člena določa, da ima družba enega ali več poslovodij (direktorjev), ki na lastno odgovornost vodijo posle družbe in jo zastopajo. ZGD ne določa obveznosti sklenitve pogodbe o opravljanju poslovodne funkcije med družbo in poslovodjo, temveč v tretjem odstavku 449. člena le napotuje na uporabo obligacijsko pravnih pravil v zvezi z zahtevki iz tovrstne pogodbe, vsekakor, če je ta sploh sklenjena na podlagi svobodne volje pogodbenih strank (načelo prostega urejanja obligacijskih razmerij) v skladu s 3. čl. in (načelo dispoziitivne narave zakonskih določb) v skladu z 2. čl. Obligacijskega zakonika (UL RS, št. 83/01).

4 Zakon o dohodnini (UL RS, št. 71/93, 1/95, 2/95, 7/95, 14/96, 18/96, 44/96, 68/96, 82/97, 76/98, 1/99, 36/99, 35/02, 31/03; v nadaljevanju: Zdoh) v petem odstavku 15. čl. določa, da je fizična oseba, ki ni rezident Republike Slovenije, zavezanec za davek od prejemkov po prvi (plača iz delovnega razmerja), tretji (prejemki, doseženi na podlagi pogodbe o delu, delovne pogodbe oz. od prevzema opravljanja storitev in poslov na drugi podlagi) in četrti alineji (drugi prejemki, vključno z nagradami in podobnimi prejemki) prvega odstavka 15. člena Zdoh.

5 Drugi odstavek 5. čl. Zdoh določa, da je zavezanec za dohodnino tudi fizična oseba, ki ni rezident Republike Slovenije, če je bivala na njenem območju nepretrgoma najmanj šest mesecev in je na tem območju dosegala dohodeke.

6 Davčni predpisi ne vsebujejo posebnih določil o odstopu osebnega prejema tretjim osebam, zato se odstop terjatev opravi v skladu z določili 417. do 426. čl. Obligacijskega zakonika o odstopu terjatev s pogodbo (cesijo). 417. čl. OZ določa, da upnik lahko s pogodbo, ki jo sklene s kom tretjim, prenese nanj svojo terjatev.

